

трѣтъ силата на сатаната, и тя паднала на земята като дждъ. Михаилъ билъ поставенъ за началникъ надъ сичките чънове ангелски, и архангелете казале: аминь. Тая дума намѣрила мнозина отъ лукавите въ горите, мнозина въ рѣките, нѣкои лѣтящи изъ въздухътъ, нѣкои си потънале съ кракътъ, други съ ржката въ облаците, — тамъ тие са намиратъ и до днешниятъ день.

Слѣдъ тие описания вжрви извѣстиятъ разсказъ за сжтворението на човѣкътъ отъ осемъ части и т. н. и т. н.

Приведенната по-горе часть отъ „Свитокътъ“ ни представлява разнообразни сжотношения съ славянската народна поезия. Разсказътъ за „пыряніето“ (цумбурканието) въ морето и за сжтворението на земята отъ пѣсакъ са повтаря и въ руските легенди (у Якушкина и Атанасиева); въ карпатската „коляда“ (у Костомарова) два гжлаба изнасятъ пѣсакъ отъ джното на морето и творатъ земята, — това както са види е единъ отъ най-пжрвите славянски космогонически вѣрования; въ карпато-руската приказница дяволтъ така сжщо изнася пѣсакъ отъ морското джно и участвува въ творенията; въ сжрбската приказница той са появява на сцената заедно съ ангелтъ. Тие сжщи мотиви са повтарятъ и въ мало-руската „оповидка“, която е записана преди малко време въ „Виницкиятъ повѣтъ.“ („Основа“, 1861, Юния, стр. 59 — 60). Отъ друга страна представлението за Сатанаила въ „Свитокътъ“, което, безъ никакво сжмнѣние, е преминало изъ старите источници, и триесетъ и трите кита, както са види, сж отражения отъ богомилските предания. Сжпостано-